

Arrest

nr. 340 745 van 9 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat O. TODTS
Avenue Henri Jaspar 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ROBERFROID *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 januari 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 24 juni 2025 (RvV 24 juni 2025, nr. 328 712).

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 1 augustus 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker stelde tegen het arrest van de Raad van 24 juni 2025 een administratief cassatieberoep in bij de Raad van State, dat op 18 september 2025 toelaatbaar werd verklaard (RvS 18 september 2025, nr. 16.441 (c)).

1.5. Verzoeker werd op 30 januari 2026 geïnterpelleerd door de politie van Sint-Truiden naar aanleiding van een (poging tot) diefstal uit een woning.

1.6. De gemachtigde van de minister trof op 30 januari 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN op 30.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.(...)

voornaam: F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN op 30.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit woning en een poging tot diefstal uit woning.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2025 dat hem opgestuurd werd op 01.08.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN op 30.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit woning en een poging tot diefstal uit woning.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2025 dat hem opgestuurd werd op 01.08.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN op 30.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit woning en een poging tot diefstal uit woning.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (naam validerende ambtenaar), (functie), gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis, de betrokkene, M.(...), F.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127 bis vanaf 31.01.2026 Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:

D.R.(...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3)

Brussel, 30.01.2026"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de rechtspleging

3.1. Ter terechtzitting vraagt de aanwezige raadvrouw van verzoeker mondeling om de behandeling van de zaak een dag uit te stellen. De raadvrouw beweert dat de resultaten zullen binnenkomen van een medisch onderzoek dat zou hebben plaatsgevonden. Uit deze resultaten moet blijken of verzoeker al dan niet lijdt aan een seksueel overdraagbare aandoening en dit zou dan op zijn beurt aanleiding kunnen geven tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De raadvrouw beweert dat er dienaangaande een document werd overgemaakt aan de Raad, maar ze stelt vast dat het mailbericht enkel aan het gesloten centrum werd verzonden.

3.2. De verwerende partij verzet zich tegen verder uitstel.

3.3. De Raad stipt aan dat de raadvrouw ter terechtzitting om uitstel verzoekt, zonder enig schriftelijk bewijs van de reden waarom zij dit uitstel vraagt, terwijl zij zelf een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingeleid, die moeilijk verenigbaar is met het verlenen van verder uitstel. Omwille van de afwezigheid van enig begin bewijs van de (medische) redenen voor dit uitstel, kan de Raad dit verzoek om uitstel niet inwilligen.

De behandeling van de zaak wordt niet verder uitgesteld.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt, in casu, dat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk is aangetoond.

Verzoeker werd zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en derhalve niet effectief kan zijn (RvV arresten nr 100.324 van 29 maart 2013, 100.113 du 28 mars 2013, 99 985 van 27 maart 2013).”

4.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 januari 2026 van zijn vrijheid werd beroofd en op 31 januari 2026 werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn repatriëring, die op heden nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan echter worden

bijgetreden waar hij stelt dat zijn verwijdering imminent is en een gewone schorsingsprocedure het ingeroepen nadeel wellicht niet zal kunnen verhinderen.

4.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 6, 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. In zijn middel betoogt verzoeker het volgende:

“A. In rechte

1. Nationaal recht

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991,

“de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag

liggen en dit op afdoende wijze”¹.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige onredelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid².

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn³.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden

in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991,

“de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag

liggen en dit op afdoende wijze”⁴.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn⁵.

2. Fundamentele rechten

Artikel 13 EVRM waarborgt het bestaan in het nationale recht van een rechtsmiddel dat toelaat zich te beroepen op de rechten en vrijheden van het Verdrag zoals ze erin zijn verankerd. Deze bepaling heeft dus tot gevolg een nationaal rechtsmiddel te vereisen dat bevoegd is om de inhoud te onderzoeken van een “verdedigbare grief” gegrond op het Verdrag en het passende herstel te bieden.

De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 oplegt aan de verdragsluitende staten, varieert naargelang de aard van de grief van de betrokkene. De staten genieten immers van een zekere beoordelingsmarge wat betreft de wijze waarop zij zich conformeren aan de verplichtingen die deze bepaling hun oplegt. Evenwel moet het door artikel 13 vereiste rechtsmiddel "effectief" zijn in de praktijk zoals in het recht.

De effectiviteit van een rechtsmiddel in de zin van artikel 13 hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop. Eveneens is de "instantie" waarvan deze bepaling spreekt niet noodzakelijk een rechterlijke instantie. Echter, haar bevoegdheden en de procedurele waarborgen die zij biedt, komen in aanmerking om te bepalen of het rechtsmiddel effectief is.

Om effectief te zijn, moet het door artikel 13 vereiste rechtsmiddel beschikbaar zijn in recht zoals in feite, in die zin met name dat de uitoefening ervan niet op ongerechtvaardigde wijze mag worden belemmerd door de handelingen of nalatigheden van de autoriteiten van de verdedigende staat. Het ingediende rechtsmiddel moet het voorwerp uitmaken van een aandachtig en rigoureuus toezicht en de overeenstemming met artikel 13 impliceert, onder voorbehoud van een zekere beoordelingsmarge van de staten, dat het bevoegde orgaan de inhoud van de grief kan onderzoeken en het passende herstel kan bieden.

In het kader van een verzoek om internationale bescherming is het belangrijk het "vitale" belang te onderstrepen van het recht op een effectief rechtsmiddel voor asielzoekers.

In de zaak *Salahadin Abdullah* heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verklaard dat de omvang van het risico op vervolging in alle gevallen moet worden uitgeoefend met waakzaamheid en voorzichtigheid, omdat het gaat om kwesties die verband houden met de integriteit van de persoon en de individuele vrijheden, betwistingen die betrekking hebben op een fundamentele waarde van de Unie. Het beginsel van non-refoulement vereist dus een hoog niveau van procedurele bescherming⁶.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist een hoog niveau van procedurele bescherming in uitzettingszaken krachtens de artikelen 3 en 13 EVRM. In deze context wordt verwezen naar het belang dat het Hof hecht aan artikel 3 van het Verdrag en het onomkeerbare karakter van de schade die zou kunnen ontstaan indien het risico op foltering of mishandelingen zich zou materialiseren⁷.

Het geheel van de rechtsmiddelen die worden geboden door het nationale recht kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs indien geen enkel ervan er volledig alleen aan beantwoordt.

De bescherming geboden door artikel 13 EVRM moet worden gezien in samenhang met de andere rechten die door het Verdrag worden beschermd, met name de artikelen 3 (verbod van foltering en onmenselijke behandeling) en 6 EVRM (recht op een eerlijk proces).

Wanneer een rechtsmiddel door de wet is voorzien, dat betrekking heeft op kwesties die een herevaluatie van de situatie van de rechtzoekende kunnen teweegbrengen en een gunstige afloop van dit rechtsmiddel een fundamentele impact heeft op de bescherming van de grondrechten van de betrokkene, mag de staat in de praktijk geen gedragingen stellen die het onmogelijk zouden maken dat de rechter, geldig geaagd, zijn aandachtig en rigoureuus onderzoek van de verdedigbare grieven uitoefent en in voorkomend geval het passende herstel biedt.

6 Marcelle Reneman, « *Asylum and Article 47 of the Charter: Scope and Intensity of Judicial Review* », in *Asylum and the*

EU Charter of Fundamental Rights, editorial scientifica, Naples, 2017-2018, p.63, vrije vertaling van "In *Salahadin Abdullah* the CJEU stated that the extent of the risk of persecution "must, in all cases, be carried out with vigilance and care,

since what are at issue are issues relating to the integrity of the person and to individual liberties, issues which relate to the fundamental values of

the Union". The principle of non-refoulement thus requires a high level of procedural protection".

7 Marcelle Reneman, « *Asylum and Article 47 of the Charter: Scope and Intensity of Judicial Review* », in *Asylum and the*

EU Charter of Fundamental Rights, editorial scientifica, Naples, 2017-2018, p.64, vrije vertaling

"The ECtHR requires a high level of procedural protection in expulsion cases under Article 3 and 13 ECHR.

In this context it has referred

to "the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk

of torture or ill-treatment materializes".

3. De filterprocedure bij de Raad van State

De Belgische wetgeving organiseert een filterprocedure bij de Raad van State. Dit "toelaatbaarheidsfilter", ingevoerd in 2006, beoogde de achterstand bij de Raad van State op te lossen, door een vermindering van binnenkomende zaken, en onmiddellijk een einde te maken aan dilatoire beroepen.

Artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State preciseert de toelaatbaarheidscriteria van de cassatieberoepen:

Het cassatieberoep wordt slechts behandeld wanneer het toelaatbaar wordt verklaard.

Elk cassatieberoep wordt, zodra het op de rol wordt geplaatst, en na inzage van het verzoekschrift en het proceduurdossier, onmiddellijk onderworpen aan de toelatingsprocedure.

Cassatieberoepen waarvoor de Raad van State onbevoegd is of zonder rechtsmacht is of die zonder

voorwerp of kennelijk niet-ontvankelijk zijn, worden niet toelaatbaar verklaard.

Enkel worden toelaatbaar verklaard de cassatieberoepen die een schending van de wet inroepen of de schending van een vormregel, hetzij substantieel, hetzij voorgeschreven op straffe van nietigheid, voor zover het door het beroep ingeroepen middel niet kennelijk ongegrond is en deze schending effectief van dien aard is dat ze tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en de draagwijdte van de beslissing heeft kunnen beïnvloeden.

De filterprocedure bij de Raad van State, zoals thans van kracht, vormt de bekroning van een proces dat erop gericht is drastische maatregelen te nemen om snel elk beroep met een dilatoire oogmerk weg te werken. Het filter dat door de Raad van State wordt uitgeoefend, wordt met veel strengheid uitgeoefend.

In deze omstandigheden moet worden aanvaard dat de toelaatbaarheid van het cassatieberoep impliceert dat de grieven die worden voorgelegd, moeten worden beschouwd als zijnde "ernstige verdedigbare grieven".

De toelaatbaarheid van het cassatieberoep door de Raad van State impliceert dat:

- Het ingeroepen middel niet kennelijk ongegrond is;
- Deze schending effectief van dien aard is dat ze tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden;
- Deze schending de draagwijdte van de beslissing heeft kunnen beïnvloeden.

De filterprocedure die bij de Raad van State is ingesteld, verbiedt te beschouwen dat een toelaatbaar beroep een dilatoir oogmerk zou kunnen hebben.

4. Artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet en de cassatieprocedure

Artikel 39/67 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen organiseert een cassatieberoep bij de Raad van State tegen arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Behoudens instemming van de betrokkene, kan geen enkele verwijderingsmaatregel van het grondgebied of terugleiding op gedwongen wijze worden uitgevoerd ten aanzien van de vreemdeling tijdens de termijn vastgesteld voor het instellen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tijdens het onderzoek ervan.

De vernietiging van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou dus de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten onwettig maken teneinde de betrokkene in staat te stellen effectief en concreet zijn grondrechten te laten gelden in het kader van de geschikte procedure van internationale bescherming.

5. Rechtspraak

Het Hof van Beroep te Luik heeft in zijn arrest van 21 februari 2020 (stuk 4), bevestigd door het Hof van Cassatie bij arrest van 16 februari 2024, de volgende overwegingen ontwikkeld:

« L'article 13 de la CEDH énonce :

"Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi

d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles" »

Het Hof benadrukte dat:

« Pour être effectif, le recours exigé par l'article 13 doit être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Çakıcı c. Turquie [GC], no 23657/94, § 112, CEDH 1999-IV) »

Het Hof preciseerde dat het rechtsmiddel:

« doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et [que] la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié »

[...]

« 53. En conséquence, afin de rendre effectif, dans le cas qui est soumis à la cour, le recours que l'ETAT BELGE a instauré - pour lequel il a prévu une procédure de filtre - il s'impose, au vu de l'importance du droit à protéger, en l'espèce, l'article 3 de la CEDH, d'enjoindre à l'Etat belge de ne pas éloigner (le défendeur) avant

issue de son recours en cassation administrative déclaré admissible à l'encontre de l'arrêt du CCE du 16 septembre 2019, sous peine de rendre irréversible le risque invoqué par (le défendeur). »

Het Hof concludeerde dat, teneinde het rechtsmiddel dat de Belgische Staat heeft ingevoerd effectief te maken – waarvoor hij een filterprocedure heeft voorzien – het zich opdringt, gelet op het belang van het te beschermen recht, in casu artikel 3 EVRM, de Belgische Staat te bevelen de betrokkene niet te verwijderen vóór de afloop van zijn cassatieberoep dat toelaatbaar werd verklaard, op straffe van het ingeroepen risico onomkeerbaar te maken.

« 54. La cour considérant établie la violation de l'article 13 de la CEDH, il n'y a pas lieu d'examiner la violation éventuelle des arts 3 et 6 de la CEDH, et ce conformément à la jurisprudence de la Cour EDH rappelée ci-avant. »

Nu het Hof de schending van artikel 13 EVRM vaststelde, achtte het het niet nodig de eventuele schending van de artikelen 3 en 6 EVRM te onderzoeken, zulks in overeenstemming met de

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het Hof van Cassatie heeft bij arrest van 16 februari 2024 het arrest van het Hof van Beroep te Luik bevestigd (C.20.0286.F).

Het Hof van Cassatie oordeelde dat het middel aangevoerd door de Belgische Staat grotendeels nietontvankelijk

was en voor het overige ongegrond, en verwierp bijgevolg het cassatieberoep.

B. In casu

Meneer F.(...) heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend dat afgewezen door een arrest van Uw Raad van 24 juni 2025.

Op 28 juli 2025 heeft de heer F.(...) een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij beschikking van 18 september 2025 heeft de Raad van State het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

Bij elektronische kennisgeving, ontvangen op 10 november 2025, heeft de Raad van State de heer F.(...) ervan in kennis gesteld dat geen antwoordmemorie werd neergelegd door de verwerende partij en de heer F.(...) uitgenodigd om binnen een termijn van dertig dagen een aanvullend memorie neer te leggen, die werd neergelegd op 10 december 2025

Er is tot op heden geen zitting vastgesteld.

De grieven die de heer F.(...) aanvoert in zijn cassatieberoep hebben betrekking op meerdere essentiële aspecten van de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming:

- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onjuiste feitelijke vaststellingen gedaan met betrekking tot de plaats waar het tweede gehoor plaatsvond. De Raad stelde ten onrechte dat het tweede gehoor buiten het gesloten centrum zou hebben plaatsgevonden, terwijl uit de beslissing van het CGVS blijkt dat het gehoor op 26 april 2024 plaatsvond in het gesloten centrum 127 bis.

Deze fout is niet van louter materiële aard, maar getuigt van een onjuist begrip met betrekking tot de grond van de aanvraag, verbonden aan een onjuiste lezing van het administratief dossier. Dit element heeft manifest gewogen in de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de geloofwaardigheid van het relaas van de heer F.(...) met betrekking tot het bewustworden van zijn seksuele geaardheid.

- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de geloofwaardigheid van de heer F.(...) met betrekking tot zijn seksuele geaardheid in twijfel getrokken.

De raadvrouw van de heer F.(...) had nochtans zeer duidelijk gepreciseerd, in een email van 24 april 2024 verzonden naar aanleiding van een onderhoud dat zij had met de heer F.(...), de fasering van dit bewustworden van de seksuele geaardheid, door deze in de tijd te situeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze toelichtingen niet weergegeven of niet in aanmerking genomen, wat de geloofwaardigheidsbeoordeling heeft beïnvloed.

Eiser vordert de erkenning van zijn recht op een effectief rechtsmiddel, gekoppeld aan de bescherming van zijn recht op fysieke en psychische integriteit en zijn recht op een eerlijk proces, uit vrees voor een schending van deze rechten indien hij zou worden teruggestuurd naar Senegal.

In casu, moeten de volgende elementen benadrukt worden:

Een toelaatbaar verklaard cassatieberoep: De Raad van State heeft bij beschikking van 18 september 2025 het cassatieberoep toelaatbaar verklaard, wat impliceert dat de aangevoerde grieven niet kennelijk ongegrond zijn en effectief van dien aard zijn dat ze tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden en de draagwijdte van de beslissing hebben kunnen beïnvloeden.

Grieven die betrekking hebben op fundamentele rechten: De grieven aangevoerd door de heer F.(...) betreffen de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming op grond van zijn seksuele geaardheid. Deze grieven raken rechtstreeks aan zijn recht op bescherming tegen schending van artikel 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling) en artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces).

Risico op onomkeerbare schade: Indien de heer F.(...) zou worden verwijderd naar Senegal vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan over zijn cassatieberoep, zou hij worden blootgesteld aan een ernstig risico op vervolging, discriminatie en geweld op grond van zijn seksuele geaardheid.

De uitvoering van de bestreden beslissing vóór de beslissing van de Raad van State, het cassatieberoep volledig ineffectief maken in de praktijk.

De verwijdering van de heer F.(...) zou het cassatieberoep dat door de wet is georganiseerd, volledig ineffectief maken. Deze situatie is, prima facie, in tegenspraak met het recht op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Indien de heer F.(...) zou worden verwijderd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan:

Zou het cassatieberoep zonder voorwerp worden;

Zou de Raad van State niet in staat zijn om zijn aandachtig en rigoureuus onderzoek uit te voeren;

- Zou het passende herstel onmogelijk worden in geval van een gunstige beslissing;
- Zou het risico onomkeerbaar worden.

Het risico waaraan de heer F.(...) zou worden blootgesteld in geval van terugkeer naar Senegal is van onomkeerbaar karakter.

Eens de heer F.(...) zou zijn teruggestuurd en zou worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie of geweld op grond van zijn seksuele geaardheid, zou een eventuele gunstige beslissing van de Raad van State geen herstel meer kunnen bieden voor de geleden schade aan zijn fysieke en psychische integriteit.

Gelet op het belang van het te beschermen recht, in casu artikel 3 EVRM, dringt het zich op de Belgische Staat te bevelen de heer F.(...) niet te verwijderen vóór de afloop van zijn cassatieberoep dat toelaatbaar werd verklaard, op straffe van het ingeroepen risico onomkeerbaar te maken.

De toelaatbaarheid van het cassatieberoep door de Raad van State bij beschikking van 18 september 2025 is fundamenteel.

Zoals reeds uiteengezet, vormt de filterprocedure bij de Raad van State, zoals thans van kracht, de bekroning van een proces dat erop gericht is drastische maatregelen te nemen om snel elk beroep met een dilatoire oogmerk weg te werken. Het filter dat door de Raad van State wordt uitgeoefend, wordt met veel strengheid uitgeoefend.

Bovendien, werden geen memorie neergelegd door het CGVS in deze zaak.

In deze omstandigheden moet worden aanvaard dat de toelaatbaarheid van het cassatieberoep impliceert dat de grieven die door de heer F.(...) worden voorgelegd, moeten worden beschouwd als zijnde "ernstige verdedigbare grieven".

In deze context, teneinde het rechtsmiddel dat de Belgische wetgever heeft beslist aan te bieden aan alle vreemdelingen effectief te maken – en waarvoor hij een filterprocedure heeft ingevoerd om de stroom van dilatoire beroepen in te dijken – zou een terugleiding van de eiser naar zijn land van herkomst terwijl de procedure voor de Raad van State lopend is, een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM vormen.

Het recht op een effectief rechtsmiddel, op een rechtsmiddel dat de grieven op grondige wijze onderzoekt, legt op dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet onmiddellijk wordt uitgevoerd.

In het geval van de heer F.(...) gaat het niet om een "autonoom" beroep op artikel 13 EVRM, maar om de bescherming die wordt geboden door de gezamenlijke toepassing van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM.

De grieven aangevoerd in het cassatieberoep hebben betrekking op de beoordeling van het risico op vervolging, discriminatie en geweld in geval van terugkeer naar Senegal op grond van zijn seksuele geaardheid. Deze grieven raken aan de kern van zijn recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM).

De effectiviteit van een rechtsmiddel, in de zin van artikel 13 EVRM, hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop maar moet toelaten effectief te verhelpen aan de aangevoerde grieven.

De positieve verplichtingen voortvloeiend uit de artikelen 3, 6 en 13 EVRM beperken de discretionaire bevoegdheid van de Belgische Staat, zodat het dient te worden beoordeeld of het niet onredelijk is – gelet op het belang van de gewaarborgde rechten waarvan de bescherming wordt gevraagd, de verschillende belangen die op het spel staan en de nagestreefde doelstellingen – om onmiddellijk over te gaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, vooraleer de heer F.(...) een definitieve beslissing heeft ontvangen over zijn verzoek om internationale bescherming.

Het gaat niet om de vraag of de heer F.(...) recht heeft op een dubbele graad van jurisdicties, maar wel of, krachtens zijn recht op een effectief rechtsmiddel, op het respect voor zijn fysieke en psychische integriteit en op het verbod hem uit te wijzen naar een staat waar hij een risico loopt op een flagrante rechtsweigering, wanneer een rechtsmiddel door de wet is voorzien, dat betrekking heeft op kwesties die een herevaluatie van de situatie van de rechtzoekende kunnen teweegbrengen en een gunstige afloop van dit rechtsmiddel een fundamentele impact heeft op de bescherming van de grondrechten van de betrokkene, de staat mag in de praktijk geen gedragingen stellen – in casu de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten – die het onmogelijk zouden maken dat de rechter, geldig geaagd, zijn aandachtig en rigoureuus onderzoek van de verdedigbare grieven uitoefent en in voorkomend geval het passende herstel biedt.

In het kader van een verzoek om internationale bescherming is het recht op een effectief rechtsmiddel van hoger belang voor asielzoekers.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verklaard dat de omvang van het risico op vervolging in alle gevallen moet worden uitgeoefend met waakzaamheid en voorzichtigheid, omdat het gaat om kwesties die verband houden met de integriteit van de persoon en de individuele vrijheden, betwistingen die betrekking hebben op een fundamentele waarde van de Unie. Het beginsel van nonrefoulement

vereist dus een hoog niveau van procedurele bescherming.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist een hoog niveau van procedurele bescherming in uitzettingszaken krachtens de artikelen 3 en 13 EVRM. In deze context wordt verwezen naar het belang dat het Hof hecht aan artikel 3 van het Verdrag en het onomkeerbare karakter van de schade die zou kunnen ontstaan indien het risico op foltering of mishandelingen zich zou materialiseren.

Gelet op deze elementen, moet de bestreden beslissing geschorst worden.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker gegevens betreffende zijn procedure bij de Raad van State, een arrest van het Hof van Beroep van Luik van 21 februari 2020 en een arrest van het Hof van Cassatie van 16 februari 2024. (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

4.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 6, 18, 19 en 41 van het Handvest, van de richtlijn 2008/115/EG en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet omdat hij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

4.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid de verplichting op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Verzoeker betwist noch weerlegt de pertinente vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*, waardoor de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht was om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Vervolgens weerlegt verzoeker in zijn middel evenmin de vaststelling dat hij op 30 januari 2026 (gerechtelijk) werd aangehouden naar aanleiding van *“feiten van diefstal uit woning en een poging tot diefstal uit woning”*, waardoor het geenszins onredelijk overkomt dat de gemachtigde van de minister van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde kan verstoren.

De beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen omdat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht geen redenen had opgegeven die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan. In het

kader van de (gedwongen) terugleiding wordt ook gewezen op het risico op onderduiken dat wordt afgeleid uit het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder terugkeerbesluit en uit het feit dat verzoeker betrokken was bij een diefstal uit een woning:

“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2025 dat hem opgestuurd werd op 01.08.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN op 30.01.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit woning en een poging tot diefstal uit woning.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4.3.7. Verzoeker laat in zijn middel de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en houdt een theoretisch betoog over artikel 13 van het EVRM, over het administratief cassatieberoep bij de Raad van State en de ‘filter’ van de toelaatbaarheidsprocedure. Hij wijst erop dat de voorziening in administratieve cassatie tegen het arrest van de Raad waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, toelaatbaar werd verklaard.

4.3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 13 van het EVRM heeft betrekking op het *“recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel”* en bepaalt het volgende:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen (RvS 18 januari 2024, nr. 258 488). Verzoeker maakt niet concreet duidelijk op welke wijze de ingeroepen schending van artikel 13 van het EVRM gekoppeld is aan de eveneens ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM.

4.3.9. De Raad stipt aan dat van een administratief cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking uitgaat (cf. RvS 31 maart 2020 nr. 247.351). Verzoeker vermeldt in zijn middel een aantal artikelen uit de vreemdelingenwet, maar uit geen enkele van deze bepalingen kan worden opgemaakt dat van een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad een schorsende werking zou uitgaan ten aanzien van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Vervolgens vestigt de Raad de aandacht op het gegeven dat, wat de aangevoerde schending betreft van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM, verzoeker wel degelijk een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft gehad. Blijkens de beschikbare informatie beroept verzoeker zich in het kader van artikel 3 van het EVRM op zijn seksuele oriëntatie, die hij ook in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming had ingeroepen. Bijgevolg stemt zijn ‘grief’ in de zin van artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met zijn ‘vrees voor vervolging’ in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en zijn ‘risico op ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad heeft zich immers in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht op 24 juni 2025 ten gronde uitgesproken over de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 27 juni 2024 (zie punt 1.2).

4.3.10. Verzoeker verduidelijkt in zijn middel dat hij een administratief cassatieberoep heeft ingesteld tegen het arrest van de Raad van 24 juni 2025 (zie punt 1.2) waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit cassatieberoep werd door de Raad van State op 18 september 2025 toelaatbaar verklaard (zie punt 1.3). Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal documenten die betrekking hebben op deze procedure (Verzoekschrift, bijlage 3).

Zijn standpunt komt erop neer dat een verwijdering zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in het gedrang zou brengen. Verzoeker beklagt zich blijkens de bijlagen bij zijn verzoekschrift over een onjuistheid in het arrest van de Raad waarbij hem internationale bescherming wordt geweigerd, meer specifiek met betrekking tot de omstandigheden waarin zijn tweede persoonlijk onderhoud zou hebben plaatsgevonden. Hij wijst erop dat hij toen eveneens in een gesloten centrum werd gehoord, terwijl dit aspect in het arrest van de Raad zou zijn miskend. Hij voert in dit verband in het kader van zijn cassatieprocedure onder andere een schending aan van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet. Het is niet duidelijk in hoeverre dit zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in het licht van artikel 3 van het EVRM in het gedrang zou kunnen brengen.

4.3.11. De Raad merkt op dat het arrest van de Raad van 24 juni 2025 (RvV 24 juni 2025, nr. 328 712) tot nader order gezag van gewijsde heeft. Een beschikking waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard, heeft hierop geen invloed. Enkel een uitspraak van de Raad van State waarbij het arrest zou worden gecasseerd, doet het gezag van gewijsde vervallen.

Voorts worden door verzoeker geen concrete elementen aangereikt die betrekking hebben op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, die zouden toelaten het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 24 juni 2025 opzij te zetten. De administratieve cassatierechter, bij wie de zaak nu aanhangig is, treedt niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het deze laatste evenmin toekomt het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van verzoeker over te doen en zich een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak (cf. RvS 13 februari 2023, nr. 255.782). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn gehoor op 30 januari 2026 op het politiekantoor van Sint-Truiden verklaarde dat hij niet kon terugkeren omdat hij vreest om in zijn land van herkomst vermoord te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Deze bewering van verzoeker werd zowel door de commissaris-generaal als door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden. Voor het overige bracht verzoeker geen enkel element aan dat verband hield met zijn land van herkomst, met zijn gezondheidstoestand of zijn familie- en/of gezinsleven die een verwijdering in de weg zouden staan. De gemachtigde van de minister stelde dat "(b)etrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben" en concludeerde op deugdelijke wijze dat "(e)en schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt".

4.3.12. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat de door verzoeker aangeleverde arresten van het Hof van Beroep van Luik en het Hof van Cassatie (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5) onmogelijk kunnen worden vergeleken met zijn persoonlijke situatie. Het ging in de arresten van 2020 en 2024 over een arrest van de Raad waarbij werd geconcludeerd tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet (RvV 16 september 2019, nr. 226 136), waarbij uitdrukkelijk werd aangegeven dat geen onderzoek werd gevoerd naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Bovendien was er in die zaak sprake van een zogeheten 'interim measure' van het EHRM, waardoor er in die specifieke zaak anders geoordeeld werd over het effect van de voorziening in administratieve cassatie. Finaal werd het cassatieberoep bij de Raad van State trouwens verworpen.

4.3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien in de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM noch van de artikelen 4 en 47 van het Handvest. Er werd ook geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een motiveringsgebrek of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"De uitvoering van de bestreden beslissing zal een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg hebben voor eisende partij. De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending artikelen 3, 6 en 13 EVRM als verzoeker naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren. Het is dan ook duidelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan eisende partij een onmiskenbaar ernstig nadeel die moeilijk te herstellen is, zal berokkenen. In deze omstandigheden moet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen worden beschouwd."

4.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23

november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

4.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in de middelen aangevoerde schending van zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Uit de bespreking van de middelen is evenwel gebleken dat dit middel niet ernstig werden bevonden zodat verzoeker hieruit geen nadeel kan puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

F. TAMBORIJN